

DEL
FON
VILAD

Solidaritat

BULLETI DE S.O.C. (Adherida a la CISC)

MAYO - 1966

" EL DIA PRIMERO DE MAYO "

E
D
J
I
O
M
A
L

Se centra
Toda la historia obrera el día 1º de Mayo. Este día es el hito que señala el final de una etapa y el inicio de la siguiente. No es algo solamente simbólico y meramente conmemorativo, como cuando se coloca una corona de laurel en el monumento a los caídos de cualquier causa.

Es al 1º de Mayo, el momento en que la Clase Obrera para unos instantes su marcha ascendente y vuelve su vista para revisar el trabajo realizado, analizar las etapas recorridas, con sus conquistas y sus fallos, y hacer el recuento de los efectivos combatientes, dedican de su agradecido recuerdo a los fieles luchadores que encarnaron en sí mismos los sufrimientos todos de sus hermanos de clase y llorando sobre los débiles que abandonaron la lucha.

En cualquier caso, es el momento del relevo, nuevos luchadores surgen de la masa de los oprimidos y recogen la antorcha dejada en el camino por los caídos. Y otra vez en marcha, el pueblo sigue avanzando hacia su liberación.

Dos orillas se dan la mano en el puente del 1º de Mayo. Los viejos arbustos de la una saludan a la hierba fresca de la otra. Y una vez más las raíces sumidas en la vida de la lucha y el sufrimiento, cobran nuevo vigor con las verdes ramas que brotan en la alegre primavera. La fe y la esperanza, la experiencia y la juventud se hermanan en un afán constante de promoción. Las viejas reivindicaciones aún no logradas, se van sumando a las nuevas perspectivas de lucha por una vida mejor y más humana para la Clase Obrera.

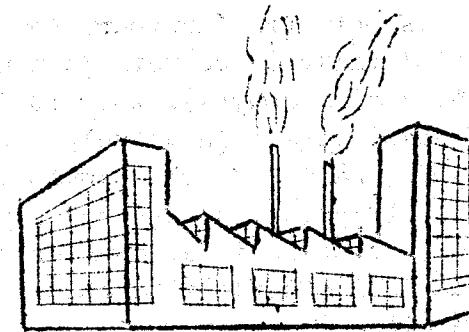
Ante una sociedad injustamente estructurada, angustiada por un porvenir de escasa esperanza, minada en sí misma por el egoísmo, la explotación y la inmoralidad de los que dirigen, se alza la voz del Mundo Obrero, clamando ante todos: ¡¡¡D A D N O S L I B E R T A D !!!

Por qué hoy, como en los viejos tiempos de la esclavitud, el pueblo sigue obligado a fabricar los ladrillos de los monumentos para muertos que levanta la so-

berbia de los poderosos, y como entonces seguimos pidiendo que nos dejen marchar camino adelante para construir la nueva Ciudad, donde podamos instaurar el orden social que la humanidad precisa para su constante superación.

La Clase Obrera española exige libertad de Asociación, para poder reivindicar todas sus otras aspiraciones y como condición indispensable para que su aportación a la Sociedad sea realmente constructiva.

Este es el lema que iluminan las antorchas sostenidas por todos los brazos obreros, al iniciar la nueva etapa de su marcha en este 1º DE MAYO DE 1.966

Les forces obreres democràtiques convocarem la població treballadora per a manifestar-nos ordenadament el 30 d'abril al Passeig de Gràcia-Aragó a las 7 del vespre.

"Les nostres reivindicacions fonamentals són:

-SALARI MINIM DE 200 PTS PER 8 HORES DE TREBALL,

-SINDICATS LLIBRES,

-DRET DE VAGA,

es deia a les fulles que (gràcies a la "llibertat de premsa" d'En Fraga), havien d'ésser clandestines.

Malgrat les dificultats en la propagació de la convocatòria (els OGI no varen parar de donar voltes tota la setmana), aquesta va arribar a tots els tallers, fàbriques, botigues i oficines de Barcelona.

El dia 30 a las 9 del matí els tècnics de la policia ja estaven pel Passeig de Gràcia, prenent mides i estudiant la tàctica a seguir.

Per la tarda, es primers d'arribar, com sempre, varen ser la policia "secreta" (així de secreta ja només s'ho creuen ells i son mes coneguts que la monyos). A las 6 de la tarda s'els veia prenent qualsevol cosa a qualsevol dels bars i cafés de la Diagonal, Passeig de Gràcia, Rambla de Catalunya o Via Augusta. Una mica més tard, els grisos començaren a prendre posició. Entre jeeps, camions, autocars i les mangueres contra manifestacions, només eren uns 500 (Apart cal comptar els que estaven acuar telats a las companyies.)

Repetint el que deia l'endemà "La Vanguardia Española", -la tarda del dia 30 era "como cualquier tarde del sábado".

A las 7 del vespre començaren a reunir-se augmentant de nombre. No es exagerat dir que cap a las 8 del vespre, els que estaven manifestant-nos ordenadament pel Passeig de Gràcia entre Aragó i Diagonal, erem prop de 10.000, en gran majoria treballadors, en cara que cal senyalar la presència activa de militants de grups polítics i joves universitaris.

A las 8, als primers crits de LLIBERTAT i LLIBERTAT SINDICAL i "VIVA EL 1º DE MAYO" que es sentiren, la policia armada va començar a posar en pràctica els seus sistemes expeditius:

(Continuen pag. 12)

Donar una resposta exacta del comportament social del Pla de desenvolupament espanyol, es cosa bastant difícil degut a la manca de publicacions amb dades fiables per part dels organismes oficials, a la vegada que la comptabilitat nacional corresponent a 1965 encara no existeix.

Per orientar el més objectivament possible sobre la efectivitat del primer any del "Pla indicatiu" espanyol, o sigui 1964, creiem lo més positiu fer conèixer algunes dades significatives:

El Nivell d'ocupació es preveia augmentar-lo un 3'6 %, la realitat ha estat que des de setbre 1963 fins setbre 1964, els treballadors en situació de parats a incrementat en un 50 %, es a dir a passat de 92.000 fins a 138.000, amb tendència a seguir augmentant. El Pla preveia un augment de 245.000 llocs de treball per any.

Dins el total de l'any 1964, el resultat ha estat: increment de llocs de treball a la industria i serveis 135.000, però han emigrat de forma no temporal més de 90.000 persones, la qual cosa ens redueix l'augment a 45.000, i aquesta xifra ha estat superada de molt pels parats existents al sector agrícola.

Index del Cost de la vida: l'increment sofert des de 1958 fins al desbre 1964 ha estat del 42'5 %, estant constituït essencialment per l'augment en els preus de la vivenda, alimentació i vestit, es a dir els components més vitals per la classe treballadora. I finalment des de gener fins a octubre de 1964, l'increment del cost de vida respecta 1958 ha estat d'un 11'8%, el que representa un 6'2 % d'encariment pel 1964 sobre 1963.

Salari, aquest apartat tan important és el més difícil de controlar, per la vigilància oficial, i la desproporció existent entre els salaris cobrats i els declarats pels patrons per eludir els impostos de l'Estat; n'obstant oficialment el informe econòmic del Banc Central anuncià en el seu dia que per 1964, l'augment general de rendiment del treball ha estat un 8'3 %, mentre l'augment per pessetes hora treballada, ha estat del 8'2 %, o sigui que ni ha compensat la productivitat.

Aixó tenint en compte els resultats dels augments dels index de cost de vida, es motiu més que suficient per agitar a tota

la classe obrera, la qual no ho fa exclusivament per instint de conservació, frente a la repressió policial.

Renda Nacional: La renda Nacional per cap a 1964 va ésser de 533 \$, equivalents a 32.000'-ptes any corrent; l'augment real per cap a 1965, va ésser de 7'3 % cosa poc indicativa pels treballadors tota vegada que aquesta dada inclou a la totalitat de la població, el que fa reconoixer, que certament la renda nacional conjuntament ha crescut aproximadament d'acord amb les previsions del 6 % del PNB, però que ha estat absorbida gairebé del tot per les classes patronals i dirigents.

CONCLUSIONS:

1964 Conjuntament observat, el primer any del plà, ha marxat a bon ritme, especialment pel que fa referència a xifres nacionals globals, i des de l'objectiu capitalista, però els efectes han estat molt irregulars i en general negatius — per la classe obrera, tota vegada que llurs augments de salaris no han arribat ni a compensar els augments de productivitat aconseguits pels patrons i que ~~xa~~ s'han exigit incondicionalment.

1965. Com hem dit abans manquen dades fiables, però la RN ha augmentat d'acord amb les previsions, arribant als 1.011.260 milions de pessetes (1964); la nota sobresortint dels passat any 1965, va ésser la inflació que torna a flagelar sobre tot als perceptors de rendes de treball, l'espiral de preus s'ha disparat novament com indiquen els índex de cost de vida.

La situació al nivell d'ocupació s'agreuja bastant, degut a les mides governamentals de restricció de crèdits a la construcció, mides que ja comencen a ocasionar un considerable decremment al ram esmentat, preveient-se un atur forçós a la construcció per la pròxima tardor de volum molt alarmant si no canvien les disposicions vigents.

Els augments de productivitat aconseguist principalment per la renovació de maquinària i la mecanització agrícola, han sigut la causa fonamental de la fallida total del plà en quant als nivells d'ocupació.

LA C.N.S. Y SU DEMOCRACIA

por Pepet.

En la revista CINCO CONTINENTES (editada y difundida ampliamente por la CNS en el extranjero), al hablar de la Central Nacional Sindicalista se la denomina Confederación Nacional de Sindicatos de España (Evidentemente la "Organización queda favorecida").

En las reuniones de la OCDE (Organización Europea de Cooperación Económica) el que se autotitula sindicalista obrero de la CNS, y que dicho sea de paso es abucheado por los representantes de los sindicalistas europeos de la CISC y de la CIOSEL, que rechazan su condición de representante de los obreros españoles, se permite discrepar públicamente de lo dicho por el Embajador de España. (Cuanta "libertad" y "democracia"!!).

Ciertos mal pensados aseguran sin embargo, que dicho señor aparte de tener los viajes y estancias pagados —incluidas las correspondientes visitas a cabarets y night-clubs—, cobra un plus especial de "discrepancia y discusión". Cuanto más aparece estar en disconformidad con algunos puntos de vista gubernamentales, más cobra !)

¿Y en el interior?

Desde hace tiempo no ha variado mucho la cosa. (Claro que desde hace mucho más tiempo la CNS es ya democrática, auténtica, representativa... Y si no, que lo diga el Excmo. Sr. Ministro Secretario General del Movimiento, que da la casualidad que es al mismo tiempo Delegado Nacional de Sindicatos (entre otros cargos). El pasado día 25 informó sobre ELECCIONES SINDICALES al Consejo de Ministros. Hace cinco días después nadie se enteró de que estas se celebrarían en Otoño. QUIEN SE ATREVE A DECIR DES UES DE ESTO, QUE LOS "SINDICATOS" NO SON DEMOCRATICOS, REPRESENTATIVOS Y AUTENTICOS !!!!!

CONTRA AIXO LLUITEM !

No tardarem molt a veure, ordenat pel mateix Jefe de Estado, o per algun dels seus principals col.laboradors, l'augment del salari mínim interprofessional. És ja una cosa decidida a les "altres esferes" i és de guat a això que per part dels òrgans i els homes dels nostres flamants "sindicats" comencen a produir-se de claracions "valentes", discursos "enèrgics" amb l'EXIGENCIA (?) d'una revisió d'aquest salari mínim. Per favor, senyors! els treballadors no són tan ingenus com Vds. suposen. Els obrers sabem que és la pressió dels militants i camarades dels tallers, fàbriques, despatxos, oficines... amb els seus aturs, conflictes. i incís vagues, el que obliga als patrons i al govern a fer concessions, encara que amb contagotes. No els pastelegis i combinacions dels "dirigents" de la CNS. **CONTRA AIXO LLUITEM!**

Els obrers tenim consciència de que, ni els lleugers exist que amb la nostra pressió obtenim serveixen de gran cosa doncs es veuen compensats immediatament, per la reacció capitalista: augment de preus, despidos injustos, repressalies contra els nostres caps naturals,... doncs **ENS MANCA L'INSTRUMENT ORGANITZAT DE PRESSIO I DE CONTROL** que és un **SINDICAT DE VERITAT**. Contra aquesta situació lluitem! Contra el despreci del nostre dret d'associar-nos !!

Tan aviat es decreti l'augment previst (que dit sigui de passada, no serà pas gran cosa), s'ompliran pàgines i pàgines de revistes i diaris; es divulgaran per les antenes les excel.lencies de l'"acció sindical" a Espanya; apareixeran uns "senyors" a las pantalles de la TV explicant-nos el seu "punt de vista" de com les insistents gestions dels magnífics "lluitadors" de la CNS han conseguit l'èxit esperat. Tots nosaltres, però, sabem que ja des de fa DOS ANYS

(recordeu, per exemple, la manifestació del 30 d'abril del passat any 1965?), els treballadors **EXIGIM** un salari mínim de 150 PTS. PER UNA JORNADA DE TREBALL DE NOMES VUIT HORES; exigència que ningú pot titllar de demagògica, per quant és **NECESSARIA I POSSIBLE**. Tots nosaltres sabem que a les demandes de revisió d'innombrables convenis col.lectius s'està exigint des de fa temps, un augment real dels salaris més baixos... En fi, sabem que és tota una continuïtat de reivindicacions, d'èxigències, .. de lluites autènticament obreres les que hauran conegut l'augment del salari mínim interprofessional !!.

Ara bé, senyors de la CNS !!

No desmaiïeu en els vostros esfroços propagandístics, de cara a convèncer de la vostra independència del Règim i del vostre interès en defensar els interessos obrers, dels nostres interessos !! A nosaltres no ens convencereu; al poble no el convencereu !! (i això ens sembla que ho sabeu prou bé), però sempre hi haurà uns buròcrates socialistes o demòcrata-cristians alemanys, algun que altre britànic despistat, fins potser algun sr. Director General de la OIT (sense excloure els "interessats" americans de torn), que no posaran moltes dificultats a deixar-se convèncer. Evidentment, tot un èxit per part vostra!! Ara que, està malament dir-ho, però ens sembla que amb uns 4.000.000.000 de pessetes a la vostra disposició, i tot l'instrument del poder al vostre costat, **NO US HA D'ESSER MOLT DIFICIL "CONVENIR" . !!!**

CONTRA TOT AIXO LLUITEM, I NO US EN CAPIGA DUBTE, L'ESFORÇ DEL POBLE A C A B A R A V E N C E N T . !!!

AUGMENT DEL PREU DELS ARTICLES DE CONSUM
segons l'O.C.D.E.

A Espanya,
del setembre 1963, al setembre 1964,
l'augment va ésser del 9,2% !!

del setembre 1964, al setembre 1965,
DE 11'4% !!!!

CERTAMENT EL
PLAN DE DESARROLLO, VA QUE "XUTA"!

;%;%;%;%;%;%;%;%;%;

PROPAGANDISTES DE LA CNS A EMBAIXADES
ESPANYOLES =

A darrers de l'any 1964, constaven en
nòmina a les agregadurries laborals d'u
nes quantes embaixades espanyoles, ho-
mes de la CNS, amb la missió de propa-
gar les "excel·lències" de la "ORGANIZA
CION SINDICAL ESPAÑOLA". Heus ací la
llista:

WASHINGTON - LONDRES - PARIS -
RABAT - GINEBRA - BERNA - EL CAIRO
BON - BRUSELES - BRASILIA - CARACAS
BUENOS AIRES - LISBOA ..

TREBALLADOR, SOBRETOT, no et descuidis
de satisfer la teva qüota sindical !!!
NECESSITEN TANTS DINERS !!!!

Cada mes un slogan:

Maig: MANTENGA LIMPIO EL SINDICATO,
ESTÁ TAN PDDRIDO !!

C O N S I G N E S

Tots sabíem que aquest any era anys d'"eleccions". Feia els tres anys i "tovava". Ho sabíem i veiem que des de les altes "esferes" ningú en parlava, ningú feia cap comentari. Ni la "Solidaridad Nacional", ni "La Prensa", ni "Acción Sindicalista"... ni cap altra publicació dels "sindicats", de Falange o del Movimiento.

Un bon dia En Solís, després d'estudiar, com a Delegado Nacional de Sindicatos, després d'estudiar repetim, els pros i els contres amb els seus "sindicalistes", presenta (ara ja com a ministre) l'afer al Consejo de Ministros. "Què us sembla és bona època setembre per fer que la gent voti?" pregunta als seus col·legues.

Ja nò hi hauran turistes!, es lamenta Fraga, que ja havia pensat fer una campanya de captació de turistes ciutadans dels pobres països democràtics, per a fer-los-hi co nèixer les gràcies de la seva democràcia orgànica.

Ja no hi hauran turistes!, comenta satisfet Alonso Vega, que veu el camí obert per aplicar mà dura en cas de que les coses no es desarrotllessin amb normalitat. "Imaginat't, comenta amb el seu compnay ministre de l'exercit, si arriben a fer-ho l'estiu ens aixafen la guitarra.

Al que sembla que no li va fer massa gràcia, va ésser al Sr. Moncó, el de Comerç (ex-president del Banco de Bilbao). No per l'època sinó per les "eleccions". "Amb tot això, ppn nava, els empleats del meu Banc són capaços de insistir novament sobre els pòquds beneficis que fem. Clar, què entenen ells d'Economia?. Si hi entenguessin veurien l'hecatombe eco nòmica que s'ocasionaria al país, si es rebaixen una mica els beneficis. Pocs que en fem!

El cas és que la cosa va quedar decidida. Les CONSIGNES circulàren ràpidament. Les redaccions dels diaris i diariets, de les revistes i pseudo-revistes, de totes les publicacions de "sindicats", falange i Movimiento, vinga fer sortir articles sobre les eleccions:

Què si la REPRESENTATIVIDAD,
Què si l'AUTENTICIDAD,
Què si la LIBERTAD,
Què sí la DEMOCRACIA.

Davant de tanta democràcia orgànica.
Davant de tanta "llibertat".
Davant de tanta "representativitat".
Davant de tan "tenir en compte els interessos
Davant deTANTA COMEDIA !! obrers.

només hi cap una cosa.

LA LLUITA CONTRA LA C.N.S.

Radio-macuto.

Els nostres informadors, que no s'en perden ni una,
ens comuniquen:

"Hi han rumors de que el Consejo Nacional de
Empresarios (la patronal), pensa fer "ges -
tions" per a conseguir la llibertat sindical!!!!"

Evidentment els interessa. La contrapartida obligada,
seria aleshores "el libre despido". Imagineu-vos-ho!

PER UN CANTÓ L'AMC DESPEDEIX A L'OBREER QUEN LI
VINGUI BE. PER ALTRE CANTÓ, LA LLEI NO PERMET
LA VAGA, SI ELS DE DALT NO L'AUTORITZEN (Que no
l'autoritzen). La jugada és magnífica !!

ESTIMATS SENYORS CAPITALISTES. US CREIEU QUE ELS
TREBALLADORS ENCARA ENS XUPEM ELS DITS ??
ESTEU MOLT EQUIVOCATS !!!

(Continuació pg. 3)

Cop de porra al primer que passa per davant seu, Vells i joves;
homes i dones; nois i noies; treballadors o no, tots els qui es
taven allà eren els seus enemics, i com a tals ens tractàven.

Els crits de LLIBERTAT van ésser repetits varies vegades —
provecant sempre la reacció policíaca.

Si bé es va poder mantenir el ritx de la gent fins a les 9,
pels volts del Passeig de Gràcia/Diagonal, les repetides càrre-
gues de la policia, les detencions efectuades, la requisita de do-
cumentació, va anar disgregant es grups, pot dir-se que la mani-
festació es va disoldre a les 9 del vespre. Deixem-nos acabar —
repetint el titular de "La Vanguardia Española" del dia 1° :
NO SE EFECTUO LA ANUNCIADA MANIFESTACION EN EL PASEO DE GRACIA.

!!! HA QUEDAT NOVAMENT MANIFESTADA L'OPRESSIÓ QUE
EL POBLE PATEIX !!!!!

LA NOSTRA SOLIDARITAT, PERÒ SERA L'ARMA QUE FARA
CAURE TANTA INJUSTICIA !!!

ENDAVANT !!!

CONFLICTO COLECTIVO EN LA EMPRESA "MONTESA"

Después de haber escrito el título me he acordado que ya podemos decir: "HUELGA EN MONTESA"

Con la "Nueva Ley de Prensa" suponemos que todos nos hemos enterado de que los obreros de la fábrica "Montesa" han estado tres días de HUELGA, no obstante por si la información dada no se ajusta a la realidad, nosotros queremos que las cosas se sepan bien:

"En el mes de Octubre de 1965, el Jurado de Empresa de PERMANYER S.A./ "MONTESA, solicitó de la misma se concediera para todo el personal un aumento para todo el personal sobre el salario actual de 1.000 ptas.

Esta petición fué razonada en los siguientes términos:

El índice del Coste de Vida, según datos oficiales había sufrido un incremento de un 24 % desde la fecha del mes de Abril de 1964.

La empresa, en el citado mes de Octubre de 1965 había conseguido una producción muy superior a la de años anteriores. La respuesta de la empresa fué, poner en el tablero de anuncios un escrito comunicando que "debido a una futura crisis económica" sobran de la plantilla 30 trabajadores. Ante esto, algunos trabajadores que se creyeron incluidos dentro de estos 30, pidieron a la Dirección que si se les indemnizaba se marcharían, a esto se negó la empresa.

Durante todo este tiempo la empresa ha planteado un falso ambiente de crisis, provocando de una forma descarada para que los obreros fuesen a la huelga. Los obreros conscientes de esta maniobra se mantuvieron sin realizarla.

En el mes de Enero de este año, fué denunciado el convenio en vigor que termina este año el día 30 de Abril, la comisión social, después de pulsar el sentir de los obreros, elaboró una propuesta de convenio que entre otras cosas se pedía:

- Aumento sobre el jornal actual de 2.000 ptas para todos igual.
- Participación en los beneficios en un 2 %.
- Cooperativa de consumo.
- Intervención de los trabajadores en el Consejo de Empresa, etc.

La contrapropuesta de la empresa fué, ofrecer 2 ptas diarias en concepto de puntualidad.

Después de 24 días sin haberse reanudado las conversaciones, los obreros estuvieron 7 horas de huelga de brazos caídos en protesta a la injusta postura de la empresa, por este motivo intervino el Sindicato CNS y a la mañana siguiente se reanudaron las conversaciones.

La empresa aumentó su propuesta a 500 ptas mensuales, sosteniendo que esta cantidad sería la última palabra en firme, ante esto los obreros después de hacer un estudio sobre la situación económica de la empresa y descubrir que la situación era óptima, decidieron volver a la huelga la cual sostuvieron a pesar de las amenazas de despido general, durante tres días y medio, y se volvió a la normalidad cuando los obreros obtuvieron de la empresa la promesa de que volvería a presentar una nueva propuesta de convenio.

En todo momento la empresa ha querido presentar los hechos como una maniobra extralaboral y queriendo señalar promotores de los mismos.

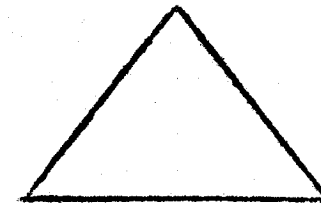
Una vez más se ha puesto de manifiesto el espíritu solidario de la Clase Obrera.

Una vez más se ha puesto de manifiesto la ineficacia de la organización sindical oficial.

Desde estas páginas enviamos nuestra felicitación a todos los obreros de MONTESA.

Se dice, que le ha sido impuesta una multa de un millón de pesetas a la citada empresa (?)

Sabemos que posteriormente han habido otras conversaciones de las que no tenemos en estos momentos información, en próximo número informaremos.

10
1
J de

MAYO,

DIA

DE LA

Solidaridad

OBRERA